

C-312/19**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum přijetí:**

16. dubna 2019

Předkládající soud:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva)

Datum předkládacího rozhodnutí:

10. dubna 2019

Navrhovatel:

XT

Odpůrce:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (státní daňová inspekce při ministerstvu financí Litevské republiky, Litva)

Předmět původního řízení

Daňový spor týkající se rozhodnutí Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (státní daňová inspekce ve Vilniusu; dále jen „státní daňová inspekce“) ze dne 3. listopadu 2015, kterým byla potvrzena zpráva o daňové kontrole, kterou byla mimo jiné navrhovateli stanovena k zaplacení daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 39 586,71 EUR a úroky z prodlení v souvislosti s DPH ve výši 11 695 EUR a uložena pokuta v souvislosti s DPH ve výši 3 959 EUR.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Žádost podle čl. 267 třetího pododstavce SFEU o výklad ustanovení směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“), pokud jde o určení „samostatnosti“ činnosti účastníka společné činnosti a rozdělení daňových závazků mezi účastníky společné činnosti.

Předložené předběžné otázky

1. Musí být ustanovení čl. 9 odst. 1 a článku 193 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vykládány v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, nemůže být fyzická osoba, jako je navrhovatel, považována za osobu „samostatně“ vykonávající předmětnou (ekonomickou) činnost, a za osobu povinnou samostatně odvést daň z přidané hodnoty ze sporných plnění, to znamená, že pro účely čl. 9 odst. 1 a článku 193 směrnice 2006/112/ES je třeba za osobu povinnou k dani odpovědnou za předmětné daňové povinnosti považovat společnou činnost/partnerství (účastníky společné činnosti společně; v projednávané věci navrhovatel a jeho obchodní partner společně) – které podle vnitrostátních právních předpisů nejsou považovány za osobu povinnou k dani a nemají právní subjektivitu – a nikoli tedy pouze fyzická osoba, jako je navrhovatel?
2. Pokud je odpověď na první otázku kladná, musí být článek 193 směrnice 2006/112/ES vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, DPH odvádí jednotlivě každý účastník společné činnosti/partnerství (v projednávané věci navrhovatel a jeho obchodní partner) – kteréžto nejsou podle vnitrostátního práva považovány za osobu povinnou k dani a nemají právní subjektivitu – za část každé platby, kterou obdrží (nebo mají obdržet nebo je jim dlužna) za zdanitelné plnění spočívající v dodání nemovitosti? Musí být článek 287 směrnice 2006/112/ES vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, se roční obrat uvedený v tomto ustanovení stanoví s ohledem na veškeré výnosy společné činnosti (jichž účastníci společné činnosti dosáhli společně)?

Citovaná ustanovení unijního práva

Článek 9 odst. 1, články 193 a 287 směrnice o DPH.

Citovaná ustanovení vnitrostátního práva

Na skutkové okolnosti původního řízení se vztahují následující ustanovení Lietuvos Respublikos pridėtinėinės vertės mokesčio įstatymas (zákon Litevské republiky o dani z přidané hodnoty, dále jen „zákon o DPH“):

- Článek 2 odst. 2: „osobou povinnou k dani“ se rozumí osoba povinná k dani z Litevské republiky nebo z cizího státu“;
- Článek 2 odst. 15: „osobou povinnou k dani z Litevské republiky“ se rozumí právnická nebo fyzická osoba z Litevské republiky vykonávající ekonomické činnosti jakéhokoli druhu, jakož i subjekt kolektivního

- investování usazený v Litevské republice, který není právnickou osobou a působí jako investiční fond“;
- Článek 71 odst. 1: „Povinnost registrovat se k DPH a vypočítat DPH a odvádět ji do rozpočtu má osoba povinná k dani, která dodává zboží a poskytuje služby na území státu [...] Osoba, která je povinna registrovat se k DPH, musí podat žádost o registraci k DPH.“
 - Článek 71 odst. 2: „Bez ohledu na ustanovení odstavce 1 [článku 71 zákona o DPH] není osoba povinná k dani z Litevské republiky povinna podat žádost o registraci k DPH a vypočítat DPH a odvádět ji do rozpočtu stanoveným způsobem, pokud celková roční částka úplaty během posledních 12 měsíců za zboží dodané a /nebo služby poskytnuté v tuzemsku při výkonu ekonomické činnosti nepřekročila 155 000 LTL. DPH se začne počítat od měsíce, kdy byl tento limit překročen. DPH se nevypočítává z dodaného zboží a poskytnutých služeb, pokud úplata za ně nepřekročila takto stanovenou částku ve výši 155 000 LTL. [...]“
 - Článek 71 odst. 4: „Nepodání žádosti o registraci k DPH [...] nezprošťuje osobu povinnou k dani povinnosti vypočítat DPH ze zboží a /nebo služeb jí dodaných [...] a povinnosti odvést daň do rozpočtu [...]“
 - Článek 79 odst. 1: „Osoba povinná k dani [...] je povinna doložit uskutečnění dodávky zboží nebo služeb prostřednictvím faktury pro účely DPH [...]“;
 - Článek 79 odst. 5: „Způsobem a v případech stanovených vládou Litevské republiky nebo jí pověřenou institucí mohou být zboží nebo služby dodávané společně několika plátců DPH doloženy na jedné faktuře.“

Na skutkové okolnosti původního řízení se vztahují následující ustanovení Lietuvos Respublikos civilis kodeksas (občanský zákoník Litevské republiky):

- Čl. 6.969 odst. 1: „Smlouvou o společné činnosti (o partnerství) se dvě nebo více osob (partneři), které spolupracují prostřednictvím svého majetku, práce nebo znalostí, zavazují jednat společně za účelem dosažení určitého cíle nebo činností, které nejsou v rozporu se zákonem.“;
- Čl. 6.971 odst. 1: „Partnery vložený majetek, který byl dříve v jejich vlastnictví, jakož i výroba v rámci společných činností a příjem a plody z nich se stávají spoluvlastnictvím všech partnerů, pokud zákon nebo smlouva o společné činnosti nestanoví jinak.“;
- Čl. 6.972 odst. 1 a 2: „Při správě společných záležitostí je každý z partnerů oprávněn jednat jménem všech partnerů, pokud smlouva o společné činnosti nestanoví, že společné záležitosti budou spravovány jedním z partnerů nebo všemi partnery společně. Pokud jde o vztahy s třetími stranami, musí být

- právo partnera uzavírat smlouvy jménem všech partnerů potvrzeno plnou mocí vystavenou ostatními partnery nebo smlouvou o společné činnosti.“;
- Čl. 6.974 odst. 1: „Rozdělení společných výdajů a společné ztráty souvisejících se společnou činností je stanoveno smlouvou o společné činnosti. Pokud taková smlouva neexistuje, odpovídá každý z partnerů za společné výdaje a společné ztráty v poměru k výši jeho podílu.“;
 - Čl. 6.975 odst. 3: „Souvisí-li smlouva o společné činnosti s obchodní činností partnerů, odpovědnost za společné závazky nesou všichni partneři společně a nerozdílně, bez ohledu na to, na jakém základě tyto závazky vznikají.“

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 V daném případě bylo prokázáno, že dne 19. února 2010 navrhovatel a další fyzická osoba (dále jen „obchodní partner“) uzavřeli smlouvu o společné činnosti za účelem spolupráce při výstavbě obytných nemovitostí ve Vilniusu nebo v jeho okolí.
- 2 Dne 25. dubna 2010 se navrhovatel spolu se svým obchodním partnerem rozhodli koupit pozemek, a to zemědělskou půdu o rozloze 0,5 ha v okrese Vilnius. Dne 27. dubna 2010 navrhovatel a vlastníci tohoto pozemku podepsali smlouvu o koupi tohoto pozemku. Obchodní partner vložil 70 % a navrhovatel vložil 30 % kupní ceny. Rozhodli se zapsat vlastnictví pozemku na jméno navrhovatele.
- 3 Dne 5. května 2010 se navrhovatel a obchodní partner rozhodli postavit komplex pěti budov, uložit navrhovateli, aby zajistil všechny dokumenty požadované pro stavbu a určit soukromou společnost s ručením omezeným Konsela (dále jen „Konsela UAB“), jejímž ředitelem byl navrhovatel, aby řídila stavbu.
- 4 Dne 2. listopadu 2010 navrhovatel obdržel stavební povolení vydané na jeho jméno z okresního úřadu ve Vilniusu, kterým byla povolena výstavba pěti budov na pozemku o rozloze 0,5 ha. Dne 22. dubna 2010 byla uzavřena smlouva o stavební dílo, kterou navrhovatel podepsal jako klient a zástupce společnosti Konsela UAB. Dne 15. února 2011 vystavil dodavatel daňový doklad na výstavbu budov č. 1 až 4 a dne 11. února 2013 na výstavbu budovy č. 5.
- 5 Dne 2. prosince 2010 se navrhovatel a obchodní partner rozhodli prodat budovu č. 1 s částí pozemku a využít částku takto získanou na výstavbu společně s dodavatelem. Uvedený nemovitý majetek byl prodán kupní smlouvou ze dne 14. prosince 2010 mezi navrhovatelem a kupujícími (fyzickými osobami), která upravovala prodej budovy a části pozemku a stanovila podrobná pravidla pro užívání pozemku.
- 6 Dne 10. ledna 2011 uzavřeli navrhovatel a obchodní partner dohodu o ukončení smlouvy o společné činnosti ze dne 19. února 2010 a o rozdělení majetku

a závazků. V rámci této dohody bylo rozhodnuto ukončit smlouvu o společné činnosti a postoupit obchodnímu partnerovi právo na vytvořená aktiva (budovy č. 4 a 5), přičemž navrhovatel se zavázal uhradit obchodnímu partnerovi do roku 2017 rozdíl mezi jeho vkladem a podílem na společných aktivech, která přijal, ve výši 300 000 LTL (86 886 EUR). Podle této dohody navrhovateli připadly budovy č. 1 až 3.

- 7 Budovy č. 2 a 3 spolu s částmi pozemku, které k nim byly přiřazeny, byly jednotlivě prodány prostřednictvím kupních smluv uzavřených mezi navrhovatelem a fyzickými osobami dne 30. května 2011 a 13. listopadu 2012.
- 8 Dne 1. února 2013 navrhovatel a obchodní partner vyhotovili listinu o převodu vlastnictví (zcizení), v níž bylo ujednáno, že s ohledem na dohodu ze dne 10. ledna 2011 navrhovatel převedl na obchodního partnera budovy č. 4 a 5 spolu s částmi pozemku, které k nim byly přiřazeny.
- 9 Rozhodnutím ze dne 6. února 2013 přijatým podle dohody o společné činnosti ze dne 19. února 2010 se navrhovatel a obchodní partner dohodli, že navrhovatel prodá budovu č. 5 a část pozemku, která k ní byla přiřazena, kteréžto byly zapsány na jeho jméno, a částku, kterou obdrží, převede okamžitě obchodnímu partnerovi. Kupní smlouvou ze dne 13. února 2013 byl tento nemovitý majetek prodán právnické osobě usazené v Litvě.
- 10 Navrhovatel a obchodní partner nepovažovali uvedené prodeje nemovitého majetku uskutečněné dne 14. prosince 2010, 30. května 2011, 13. listopadu 2012 a 13. února 2013 (dále jen „sporná plnění“) za (ekonomickou) činnost podléhající DPH, a z toho důvodu nevyčíslili a neuvedli DPH, kterou mají hradit odběratelé (nevystavovali daňové doklady), nepřiznali a neodvedli DPH a neuplatnili odpočet DPH.
- 11 Místní správce daně po provedení daňové kontroly u navrhovatele týkající se daně z příjmu fyzických osob a DPH za roky 2010 až 2013 kvalifikoval sporná plnění jako jednu činnost podléhající DPH a navrhovatele jako osobu povinnou k dani, která byla odpovědná za plnění povinností v oblasti DPH ve vztahu ke (všem) těmto dodávkám. V souladu s tím státní daňová inspekce rozhodnutím ze dne 3. listopadu 2015 schválila zprávu o daňové kontrole a potvrdila dodatečnou DPH stanovenou ve zprávě o zprávě o daňové kontrole a související platební povinnosti (úroky z prodlení a pokuta).
- 12 Po prošetření stížnosti týkající se uvedeného rozhodnutí místního správce daně odpůrce svým rozhodnutím ze dne 3. března 2016 potvrdil rozhodnutí státní daňové inspekce. Stížnosti navrhovatele byly rovněž zamítnuty rozhodnutím Mokestijų ginčų komisija (komise pro daňové spory) ze dne 18. července 2016 a rozhodnutím Vilniaus apygardos administracinis teismas (krajský správní soud, Vilnius, Litva), které je nyní napadeno odvoláním.
- 13 Je třeba výslovně uvést, že místní správce daně při výpočtu dlužné daně z vlastního podnětu uznal právo navrhovatele na odpočet DPH podle výše

uvedených daňových dokladů vydaných společností Konsela UAB a vypočetl napadené dlužné částky DPH po odpočtu DPH za pořízení (výstavbu) výše uvedených budov.

Důvody rozhodnutí předkládajícího soudu

- 14 Za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, nejprve vyvstává otázka, zda osobu povinnou k dani, která je odpovědná za tyto povinnosti, má představovat pouze navrhovatel nebo oba účastníci společné činnosti, tedy společná činnost/ partnerství (navrhovatel a obchodní partner společně). V projednávané věci místní správce daně a odpůrce nezkoumali a nezpochybnili existenci společné činnosti.

„Samostatnost“ činnosti účastníka společné činnosti

- 15 Zákon o DPH, který se uplatní na předmětné právní vztahy, byl přijat ve vnitrostátním právu mimo jiné za účelem provedení směrnice o DPH, jejíž článek 193 stanoví, že DPH je povinna odvést osoba povinná k dani uskutečňující zdanitelné dodání zboží nebo poskytnutí služby.
- 16 Soudní dvůr konstatoval, že čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH vymezuje pojem „osoba povinná k dani“ širokým způsobem založeným na samostatnosti při výkonu ekonomické činnosti v tom smyslu, že všechny fyzické a právnické osoby, veřejné i soukromé, jakož i entity bez právní osobnosti, které objektivně splňují kritéria uvedená v tomto ustanovení, jsou považovány za osoby povinné k DPH (rozsudek ze dne 12. října 2016, Nigl a další, C-340/15, bod 27).
- 17 Ustanovení čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH ukazuje, že jedním z nezbytných znaků osoby povinné k dani je samostatnost její ekonomické činnosti, která musí být zjištěna ověřením toho, zda dotyčná osoba vykonává svou činnost vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, a zda nese hospodářské riziko spojené s prováděním těchto činností (viz například rozsudky ze dne 27. ledna 2000, Heerma, C-23/98, bod 18; ze dne 18. října 2007, Van der Steen, C-355/06, bod 23; a ze dne 29. září 2015, Gmina Wrocław, C-276/14, bod 34). Samostatnost činnosti musí být zjišťována s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v bodech 34 a 35 rozsudku ze dne 29. září 2015, Gmina Wrocław, C-276/14.
- 18 Skutečnost, že správce daně nevyvrátil okolnosti vztahující se k výše uvedené smlouvě o společné činnosti, i skutečnost, že spis neobsahuje žádné skutečnosti, které by tyto okolnosti vyvracely, vede ke zpochybnění předpokladu, že navrhovatel vykonával „samostatnou“ ekonomickou činnost ve smyslu směrnice o DPH. A to vzhledem k tomu, že:

(1) jak je zřejmé například z výše uvedené smlouvy o společné činnosti, společně vytvořená aktiva a závazky nabyté v průběhu činnosti byly rozděleny mezi účastníky stanoveným způsobem, což znamená, že vzhledem k tomu, že skutečnost, že se jedná o společnou činnost, nebyla vyvrácena, neexistují

pravděpodobně žádné důvody k závěru, že navrhovatel uskutečnil sporná plnění výhradně na vlastní hospodářské riziko;

(2) vzhledem k tomu, že správce daně nezpochybnil, a dokonce v zásadě potvrdil, že se navrhovatel společně s obchodním partnerem rozhodoval ve věcech týkajících se nákupu, zhotovení (výstavby) a prodeje předmětných nemovitých věcí, a jelikož spis neobsahuje žádné informace, které by svědčily o opaku, je třeba učinit závěr, že ohledně navrhovatele nelze mít za to, že rozhodnutí ohledně dodávek uskutečněných v průběhu sporné činnosti byla učiněna samostatně;

(3) vzhledem k tomu, že správce daně kvalifikoval příjem pro účely daně z příjmu fyzických osob – tj. v zásadě protiplnění za prodané nemovitosti – jako příjem přijatý oběma, navrhovatelem a jeho obchodním partnerem, nelze tento příjem ze sporných plnění považovat za příjem navrhovatele;

(4) za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, pouhá skutečnost, že to byl navrhovatel, kdo byl zapsán v rejstříku nemovitého majetku jako vlastník zkoumaného nemovitého majetku a kdo uzavřel kupní smlouvy, sama o sobě neznámá, že navrhovatel činil samostatná rozhodnutí ohledně sporných plnění;

(5) je rovněž třeba přijmout závěr, že vzhledem k tomu, že výše uvedené okolnosti týkající se zapojení obchodního partnera nebyly zpochybněny, navrhovatel nemůže být automaticky uznán za osobu, která samostatně rozhodovala o převodu práva nakládat s aktivy, tj. o dodání zboží (čl. 14 odst. 1 směrnice o DPH) odběratelům.

19 Za těchto okolností lze rozumně dospět k závěru, že – za předpokladu vycházejícího z této fáze posuzování věci, že sporná plnění mají být považována za ekonomickou činnost podléhající DPH – by znaky pojmu osoby povinné k dani stanovené v čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH mohly být objektivně naplněny navrhovatelem a obchodním partnerem jednajícími společně na základě smlouvy o společné činnosti, avšak nikoli navrhovatelem samotným. Proto je třeba přijmout závěr, že pro účely článku 193 směrnice o DPH patrně nelze navrhovatele považovat za osobu samostatně odpovědnou za povinnosti spojené s DPH vyplývající ze sporných plnění.

20 Na druhou stranu je ze spisu zřejmé, že do vztahů se třetími stranami byl zapojen pouze navrhovatel, a to včetně sporných plnění: pozemek byl zakoupen, stavební povolení bylo vydáno a smlouva o dílo byla uzavřena na jeho jméno; on uzavřel kupní smlouvy na výše uvedené budovy a související pozemky svým jménem a tyto smlouvy neodkazovaly na smlouvu o společné činnosti, takže lze rozumně předpokládat, že kupující, kterých se sporná plnění týkala, o obchodním partnerovi nevěděli. Jinými slovy jednání související s výstavbou a prodejem budov byla skutečně provedena výhradně navrhovatelem, zatímco obchodní partner v podstatě pouze spolufinancoval nákup pozemku.

- 21 Je třeba poznamenat, že Soudní dvůr uvedl, že pro jednotné použití směrnice o DPH je obzvláště významné, aby byl pojem „osoba povinná k dani“, definovaný v její hlavě III, vykládán autonomně a jednotně (viz rozsudek ze dne 17. září 2014, Skandia Sverige, C-7/13, bod 23).
- 22 Proto je vhodné předložit Soudnímu dvoru k rozhodnutí o předběžné otázce první otázku.

Rozdělení daňových závazků mezi účastníky společné činnosti

- 23 Pokud Soudní dvůr rozhodne, že se pro účely čl. 9 odst. 1 a článku 193 směrnice o DPH za osobu povinnou k dani, která odpovídá za předmětné závazky, považují oba účastníci společné činnosti, nikoli pouze navrhovatel, vzniká otázka způsobu rozdělení daňových povinností mezi účastníky.
- 24 Jak již bylo řečeno, podle obecného pravidla, které je stanoveno ve vnitrostátních právních předpisech, pouze fyzické a právnické osoby a rovněž výše uvedené subjekty kolektivního investování se uznávají jako osoby povinné k dani z Litevské republiky. Vnitrostátní předpisy vztahující se na dotčené právní vztahy nestanoví, že fyzické osoby jednající na základě smlouvy o společné činnosti se mají považovat za jedinou osobu povinnou k dani ve smyslu ustanovení zákona o DPH; tyto právní předpisy navíc nestanoví, že pouze jedna z těchto fyzických osob odpovídá za veškeré závazky spojené se společnou (zdanitelnou) ekonomickou činností, pokud je zboží dodáváno bez daňového dokladu, jak tomu bylo v daném případě.
- 25 Avšak i když v daném případě společná činnost/partnerství bez právní subjektivity podle vnitrostátního práva splňuje znaky pro osobu povinnou k dani stanovené v čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH, zmíněná vnitrostátní pravidla by neměla vylučovat povinnost účastníků této společné činnosti odvádět odpovídající DPH.
- 26 Je třeba přijmout závěr, že pokud neexistují žádná relevantní (zvláštní) právní ustanovení, v případě ekonomické činnosti podléhající DPH, kterou vykonávají fyzické osoby jako společnou činnost, musí být DPH na dodání zboží, které spadá do rámce této činnosti a je prováděna bez vystavení daňového dokladu, vypočítávána a odváděna každým účastníkem této činnosti v příslušném poměru.
- 27 Pokud jde o tyto poměry, je třeba poznamenat, že DPH se vypočítává ze základu daně, jímž je podle obecného pravidla celkové protiplnění, které dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb obdržel nebo má obdržet od kupujícího. Vzhledem k tomu, že základem daně je skutečně přijaté protiplnění a že daňové orgány nemohou vybrat částku DPH převyšující částku, kterou obdržela osoba povinná k dani (rozsudek ze dne 6. prosince 2018, Tratave, C-672/17, bod 29), je třeba mít za to, že v daném případě jsou účastníci společné činnosti povinni plnit povinnosti související s DPH v rozsahu svého podílu na přijatém protiplnění, které se vypočítávají jako základ daně.

- 28 Proto je rovněž vhodné předložit Soudnímu dvoru k rozhodnutí o předběžné otázce první část druhé otázky.

Použití článku 287 směrnice o DPH

- 29 Otázka použití čl. 71 odst. 2 zákona o DPH je v posuzovaném případě rovněž relevantní, tedy zda se za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, roční (za období 12 měsíců) limit obratu stanovený v uvedeném ustanovení, při jehož překročení podle vnitrostátního práva vzniká povinnost registrace plátce DPH a povinnost vypočítávat a odvádět DPH, uplatní (1) společně pro účastníky společné činnosti (vypočtené na základě celkového příjmu společné činnosti), nebo (2) jednotlivě pro každého účastníka společné činnosti (vypočtené na základě příjmu jednotlivě přijatého každým z účastníků společné činnosti).
- 30 Ustanovení čl. 287 odst. 11 směrnice o DPH stanoví, že členské státy, které přistoupily po 1. lednu 1978, mohou osvobodit od daně osoby povinné k dani, jejichž roční obrat nepřesahuje, v případě Litvy, částku 29 000 EUR. Je třeba poznamenat, že prováděcí rozhodnutí Rady 2011/335/EU ze dne 30. května 2011 prozatímně zvýšilo tuto částku na 45 000 EUR.
- 31 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že, jak je zřejmé z bodu 5 odůvodnění směrnice o DPH, systém DPH dosahuje nejvyššího stupně jednoduchosti a neutrality, je-li daň vybírána co nejvšeobecněji. Z toho podle všeho vyplývá, že pokud za takových okolností, jako jsou okolnosti v projednávané věci, společná činnost/partnerství (účastníci společné činnosti společně) představuje osobu povinnou k dani ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice o DPH, o konkrétních povinnostech každého z účastníků by se mělo rozhodovat s přihlédnutím k limitu ročního obratu stanovenému v článku 287 směrnice o DPH, pokud jde o rozsah celé společné činnosti (co se obratu uvedeného v článku 288 směrnice o DPH týče), bez ohledu na to, jak je příjem z této činnosti rozdělen mezi účastníky.
- 32 Na druhou stranu podle ustanovení vnitrostátního práva se společné činnosti/partnerství, které nemají právní subjektivitu, nepovažují za osobu povinnou k dani. Kromě toho ze správní praxe vyplývá, že manželé provádějící zdanitelná plnění spočívající v dodání majetku, který mají ve spoluvlastnictví, se považují za samostatné osoby povinné k dani a jejich obrat pro účely vnitrostátních předpisů, které vycházejí z článku 287 směrnice o DPH anebo jej provádějí, se hodnotí samostatně: manžel(ka) je osvobozen(a) od povinnosti odvádět DPH, pokud podíl na dodávce, který je mu nebo jí přiřitatelný, nepřekračuje uvedený limit obratu, i když společná dodávka uskutečněná manželi tento limit překročila.
- 33 Proto by Soudnímu dvoru měla být předložena také druhá část druhé otázky.